

Domnul Hristos - un semn care stârnește împotrivire

Domnul Hristos - un semn care stârnește împotrivire

Luca 2:34

Bătrânul Simeon, întâmpinând cu multă bucurie pe pruncul Isus în templu, între cuvintele pe care le rostește despre El, spune și următoarele: "Va fi un semn care va stârni împotrivire." Câtă dreptate a avut Simeon! Într-adevăr, Numele Domnului Isus a întâmpinat, întâmpină și va întâmpina împotrivire! De fapt, bătrânul Simeon, care avea Duhul Sfânt, a făcut prin aceasta o proorocie, care se potrivește de altfel cu alte prorocii făcute despre Mântuitorul.

Astfel, Dumnezeu spune șarpelui în Eden, după ce acesta înșelase pe cei dintâi oameni: "Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul" (Geneza 3:15). Fără îndoială, "sămânță femeii" este Domnul Isus; într-adevăr, El s-a născut din femeie, nu însă în mod firesc, ci prin puterea Duhului Sfânt.

"Sămânță femeii îți va zdrobi capul" -- i s-a spus șarpelui. Și cuvântul acesta s-a împlinit: lăsându-se răstignit și omorât pe cruce, Domnul Isus, deși părea biruit, a câștigat în realitate o mare biruință, a zdrobit capul șarpelui.

"Și tu îi vei zdrobi călcâiul"--i se spune mai departe șarpelui. Cu alte cuvinte, Isus va suferi chinurile răstignirii, va gusta moartea chiar; dar înviind a treia zi, va fi viu în vecii vecilor. De aceea, față de biruința învierii Lui, răstignirea și moartea Lui n-au fost decât o "zdrobire a călcâiului." Și în capitolul 53 din Isaia sunt prorocii care ne vorbesc, ca și cuvintele bătrânului Simeon, despre împotrivirea oamenilor față de Mântuitorul: "Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit, că îți întorceai fața de la El. Și noi nu l-am băgat în seamă... El a fost luat prin apăsare și judecată."

Și acum să cercetăm puțin Biblia și să vedem cum s-a împlinit proorocia bătrânului Simeon.

Iată ce citim la Luca 2:6-7 în legătura cu nașterea Mântuitorului.

"Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei".

A fost oare în fapt întâmplător că nici o casă din Betleem nu și-a deschis ușa să primească pe Isus, care avea să se nască? Astfel, El a trebuit să se nască într-un staul de vite. Acest fapt arată de la început împotrivirea arătată de oameni față de Domnul Isus. Negreșit, Diavolul nu voia ca Fiul lui Dumnezeu să vie ca om pe pământ, spre a se jertfi la cruce pentru ispășirea păcatelor noastre și pentru împăcarea noastră cu Dumnezeu.

Dar vrăjmășia oamenilor față de Domnul Isus a continuat, bineînțeles fiind dirijată din umbră de Cel Rău. Iată ce ne istorisește evanghelistul Matei, la capitolul 2, versetele 13 până la 18:

"După ce au plecat magii, un înger al Domnului s-a arătat în vis lui Iosif și-i zice: "Scoală-te, ia pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voi spune eu, căci Irod are să caute pruncul, ca să-L omoare." Iosif s-a sculat, a luat pruncul și pe mama lui, noaptea, și a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce fusese vestit de Domnul prin prorocul, care zice: "Am chemat pe Fiul Meu din Egipt". Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s-a mâniat foarte tare, și a trimis să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, de la doi ani în jos, care erau în Betleem și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea pe care o aflase întocmai de la magi. Atunci s-a împlinit ce fusese vestit prin prorocul Ieremia, care zice: "Un țipăt s-a auzit în Rama, plângere și bocet mult. Rahela își jelea copiii și nu voia să fie mângâiată, pentru că nu mai erau."

Dar să mergem mai departe. În capitolul al patrulea, evanghelistul Luca ne istorisește cum Domnul Hristos, după ce a ieșit să învețe pe oameni în public Cuvântul lui Dumnezeu, s-a dus și în Nazaret, patria Sa.

În ziua Sabatului, s-a dus la sinagogă și a citit, înaintea celor ce se aflau acolo, un loc din cartea prorocului Isaia, loc care vorbea chiar despre Sine Însuși și anume, despre lucrările ce l se dase să le facă El, Mesia. Dar, când Domnul i-a mustrat pe ascultătorii Săi pentru necredința lor, ei s-au umplut de mânie, s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până la sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie, dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo." Și aici se vede cum Domnul Isus a fost "un semn care a stârnit împotrivire."

Alt fapt în care se vede același semn. După ce Domnul Isus a înviat pe Lazăr din morți, fruntașii iudeilor au hotărât să-L omoare:

"Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat soborul și au zis: "Ce vom face? Omul acesta face multe minuni. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El... Din clipa aceea s-au sfătuit să-L omoare". (Ioan 11).

Apoi la Matei 26:3-4 vedem încă un fapt asemănător:

"Atunci preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului s-au strâns în curtea marelui preot, care se numea Caiafa și s-au sfătuit împreună cum să-L prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare".

Când vedem atâtea împotrivire față de Domnul Hristos, ne întrebăm: cum se explică ea? Răspunsul, dat în treacăt și mai înainte, este următorul: Diavolul voia să piardă pe Isus, pentru ca El să nu ajungă la cruce spre a face ispășire pentru păcatele noastre prin jertfa Sa, prin

sângele Său. Dumnezeu însă l-a păstrat viața, pentru ca El să și-o dea la cruce ca preț de răscumpărare pentru fiecare dintre noi.

Pe de altă parte, e bine să știm că nu numai Domnul Isus însuși stărnește împotrivire, ci și credincioșii săi, adică "sămânța femeii", ceea ce înfățișează în primul rând pe Domnul Isus, și în al doilea rând pe cei ce cred în jertfa de la Golgota.

De obicei, noi, oamenii, fugim de suferință. Diavolul știe bine lucrul acesta și prin împotrivirea stărnită față de cei credincioși, el urmărește, pe de o parte, dezlipirea lor de Mântuitorul, iar pe de altă parte urmărește înfricoșătoarea celor ce ar dori să se alipească de Domnul Isus, pentru ca aceștia să renunțe la frumoasa lor dorință.

Biblia ne arată multe fapte în care împotrivirea față de Domnul Isus s-a arătat ca împotrivire față de credincioșii Săi. Iată ce citim în capitolul 4 din Faptele Apostolilor: "Pe când vorbeau Petru și Ioan norodului, au venit la ei pe neașteptate preoții, căpitanul templului și saducheeii foarte necăjiți că învățau pe norod și vesteau în Isus învierea din morți. Au pus mâna pe ei și i-au aruncat în temniță până a doua zi, când se inserase". Dar, cu toată asuprirea, Petru și Ioan au mărturisit cu putere în fața bătrânilor lui Israel pe Isus Hristos cel înviat din morți, "Piatra lepădată de zidari, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului".

Apoi, când li s-a poruncit să nu mai vorbească despre Isus, cei doi ucenici au răspuns: "Judecați voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu, căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și auzit".

Frumoasă statornicie în credință și frumoasă bărbăție au dovedit Petru și Ioan în această împrejurare!

Biblia ne înfățișează și alți ucenici ai Domnului Hristos, care au avut parte de multă împotrivire din pricina credinței lor vii în Mântuitorul Hristos. Astfel, Ștefan a fost ucis cu pietre, pentru că mărturisea numele Domnului Isus (Fapte 6 și 7). Iar Saul din Tars, devenit mai târziu Apostolul Pavel, se învoise la uciderea lui Ștefan; el era un protivnic atât de aprig împotriva Domnului Isus, încât socotea că pentru el era o datorie sacră să întrebuințeze cele mai crunte mijloace pentru a reduce la tăcere orice gură care proclama Numele lui Hristos ca Numele singurului Mântuitor rânduit de Dumnezeu pentru păcătoși. Dar, pe când el se ducea la Damasc să aducă legați la Ierusalim pe credincioșii în Domnul Isus de acolo, i se arată Mântuitorul, care îl întreabă: "Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?" Această întrebare a Mântuitorului, adresată lui Saul, ne învață că orice prigonire față de cei credincioși este în realitate prigonirea Domnului Hristos însuși. Dar drumul spre Damasc al lui Saul a fost locul întoarcerii lui la Dumnezeu, în urma primirii Domnului Hristos ca Mântuitor personal.

Din acel moment fericit pentru Pavel, viața lui începe să întâmpine mare împotrivire din partea oamenilor: cuvinte de dezaprobare, cuvinte de dispreț, amenințări, calomnii, bătăi, temniță și în cele din urmă moartea. Cu toate acestea însă, Pavel a rămas neclintit: Domnul Isus ajunsese pentru el mai scump decât orice lucru de pe pământ, mai scump decât însăși viața lui. Ce frumoasă pildă de statornicie în credință ne-a dat Pavel!

Dar și istoria ne arată că proorocia bătrânului Simeon s-a împlinit. Într-adevăr, istoria ne vorbește despre zece perioade de persecuții îndreptate împotriva creștinilor de către împărații romani.

Pentru ca cei credincioși să se lepede de Mântuitorul, se recurgea la cele mai înspăimântătoare chinuri: unii creștini erau unși cu smoală și, ridicați pe niște stâlpi, li se dea foc, ca să se lumineze parcurile împăraților; alții erau aruncați la fiare sălbatice. Se spune că, la inaugurarea vestitei clădiri a Colosseumului din Roma era de față și împăratul. În programul serbării era și aruncarea unui grup de creștini înaintea unor fiare sălbatice. La un moment dat, creștinii intră în arenă senini, cântând și lăudând pe Dumnezeu. Când era gata să se dea drumul fiarelor sălbatice, ca să sfășie pe credincioși, din apropierea împăratului izbucnește deodată un glas, care rostește cuvintele: "Și eu sunt creștin!" Cine era? Era arhitectul care realizase acea măreață operă arhitectonică. Din porunca împăratului și el a fost dat pradă fiarelor sălbatice, atât de înverșunată era ura împotriva Domnului Isus și împotriva ucenicilor Lui.

Din pricina persecuțiilor împăraților romani, credincioșii se adunau în peșteri și în catacombe, acele locuri subterane care dăinuiesc și azi. În vremurile acelea, mulți credincioși au murit ca martiri; unii însă, din nefericire, au dat înapoi din fața suferințelor. Se spune că zece milioane de credincioși au fost omorâți în persecuțiile patronate de împărații romani; iar mai târziu, în evul mediu, tribunalele religioase ale inchiziției din țările apusene ale Europei, au condamnat la moarte vreo patruzeci de milioane de ucenici ai Domnului Isus.

Și-acum o întrebare: cuvintele bătrânului Simeon se potrivesc oare și pentru zilele noastre? Negreșit, este răspunsul nostru. Într-adevăr, deși ne bucurăm de libertatea credinței în țara noastră, ceea ce este un mare bine, totuși sunt încă în jurul nostru oameni care, nu numai că nu se lasă atrași la Domnul Isus, dar care se împotrivesc Numelui Lui și se împotrivesc mai ușor sau mai puternic și celor ce cred în Mântuitorul și care caută să meargă pe urmele Lui.

Sunt părinți care nu văd cu ochi buni pe copilul lor care a crezut în Domnul Isus; sunt copii care țin de rău pe părinții lor că l-au primit pe Mântuitorul; sunt soți care amenință și lovesc pe soțiile lor pentru simplul motiv că au devenit credincioase; sunt soții care nu știu ce să mai facă pentru a determina pe soții lor să părăsească pe Domnul Isus și Calea Evangheliei. Într-un fel sau altul, cu toată purtarea sa bună în Hristos, orice credincios va suferi împotrivire pentru credința sa în Mântuitorul, de la unul sau de la altul. În legătură cu aceasta, chiar Domnul Isus spune:

"Dacă voiește să vină cineva după mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea --adică să se învoiască cu suferința --și să Mă urmeze" Matei 16:24). "Ferice însă de cei prigonți pentru neprihănire!" --spune tot Domnul Isus.

O, de-am fi oameni care să ne învoim cu suferința, cu împotrivirea din pricina credinței în El! O, de ne-am socoti și noi fericiți în astfel de situații și dacă ne-am rugat Domnului în felul următor: "Ajută-mă, Doamne, să fiu statornic în credință, să-Ți fiu devotat, oricât de mult ar bate asupra mea vântul împotrivirii! Prin Tine și numai prin Tine pot rămâne neclintit, în ciuda oricărei împotriviri!"

Ce răsplată frumoasă așteaptă pe creștinul statornic! "Dacă vom suferi împreună cu El, vom fi și împărați împreună cu El" --așa spune Cuvântul lui Dumnezeu.

O, de-ați primi pe Domnul Isus în ciuda oricărei împotriviri! În felul acesta ați ajunge oameni mântuiți! O, de ați fi apoi statornici în credința în El, oricât de mult ar costa lucrul acesta!

clickbible.org